

Pampeliška, jak jsem jí začal říkat sám za sebe, se rozhlédla a znovu opatrně zazvonila. Tentokrát to znělo ještě líbezněji než předtím. Trochu nešťastně se rozhlédla a zvoneček upustila do trávy. Posadila se u rybníčku mezi kvítka a kolínky si podepřela bradičku, tvář ustaranou. Ještě jednou se podívala na nebe k sluníčku a pak se jí začala ramínka otřásat tichým pláčem.

To už jsem se cítil ve svém tajném úkrytu nespouj jako na trní. Rád bych víle pomohl, ale bál jsem se, že se poleká a zmizí. Nakonec jsem se rozhodl, že na ni nejdříve zkusím zavolat.

„Neplač, maličká,“ zkusil jsem to jemně. Pampeliška se trochu polekaně rozhlédla, ale že by chtěla zmizet, se mi nezdálo, tak jsem něžně pokračoval: „Taková hezoučká víla by neměla být smutná, měla by se usmívat a dělat radost sluníčku, ne kropit trávu slzičkami, vždyť teprve před chvílí paprsky všem květinám líčka od raní rosy osušily. Víly nepláčou a Pampelišky teprve ne.“

„Ty mě znáš?“ podivila se holčička tichým hláskem a přestala ronit slzičky.

„Ne, neznám,“ odpověděl jsem. „Pampeliška mě napadla úplně náhodou, tolik se mi líbily tvoje botičky, že první slovo, které mi přišlo na mysl, bylo právě pampeliška, tak jsem ti tak začal říkat.“

„A ty jsi neviditelný?“ vyptávala se dál maličká.

Musel jsem se usmát. Při tom vážném rozhovoru jsem úplně zapomněl, že ještě pořád sedím ve skrýši v rákosí.

„Ne, to nejsem, ale bál jsem se, abych tě nevystrašil, a proto jsem se raději schoval,“ odpověděl jsem po pravdě.

„Jsi tak strašidelný nebo ošklivý nebo...,“ najednou nebyla k zastavení.

